МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

ISSN 3083-6557 print

НАУКОВІ ПРАЦІ МАУП

Проблеми модернізації України

Випуск 1 (48), 2025

Київ
2025

УДК 330-339; 321.7; 159.9
М58

Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом (протокол № 4 від 28.05.2025)

Редакційна колегія:
С. В. Храпатий (голова), д-р фіз.-мат. наук, проф.
І. А. Семенець-Орлова, д-р наук з держ. упр., проф.
Я. М. Раєвська, д-р психол. наук, проф.
С. О. Лисенко, д-р юрид. наук, проф.
А. І. Федосов, д-р мед. наук, проф.
М. І. Зубрицький, д-р. юрид. наук
О. М. Гордієнко, канд. техн. наук
В. І. Меджебель (*Чуєнко*), канд. юрид. наук
Л. М. Крива, канд. істор. наук
І. М. Капеліста (виконавчий редактор), канд. наук з держ. упр.
Є. Я. Черняк

Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.

Міжрегіональна Академія управління персоналом.
М58 Наукові праці МАУП. Проблеми модернізації України / редкол.: С. В. Храпатий (голова) [та ін.]. Вип. 1 (48). Київ: Міжрегіональна Академія управління персоналом, 2025. 686 с. Бібліогр. в кінці ст.

У збірнику висвітлено матеріали X Міжнародної науково-практичної конференції "Розбудова інноваційних економіки, менеджменту та освіти в умовах нової соціальної реальності" (Київ, Міжрегіональна Академія управління персоналом, 20–22 травня 2025 р.).

Наведено тези доповідей учасників науково-практичної конференції МАУП з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

Видається з 2001 року.
Періодичність: 1 раз на квартал.
Засновник: *ПрАТ "ВНЗ "Міжрегіональна Академія управління персоналом".*
УДК 330-339; 321.7; 159.9

© Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), 2025

О. Д. Гудзинський, М. О. Жуковський
Інтелектуально-креативний потенціал менеджменту бізнесових соціально-економічних систем 48

О. А. Сливка
Нові тренди та виклики ринку праці України 49

Т. Ю. Яременко
Організаційно-правові засади державного управління у сфері надання соціальних послуг населенню 52

М. П. Бачинський
Цифрові виклики та управлінські механізми забезпечення якості освіти: формування стійкої освітньої системи 54

Л. О. Карбовська, С. В. Скрипцов
Управління побутовими відходами для забезпечення сталого розвитку 57

Н. Й. Радіонова
Імплементація штучного інтелекту в механізм управління розвитком публічного сектору: міжнародно-правовий досвід та вітчизняна практика 59

О. О. Божко
Організація рекреаційного туризму в Україні через співпрацю з місцевими громадами 61

К. Г. Кононенко
Туризм для всіх: інклюзивний підхід у новій соціальній реальності 63

О. О. Кіндрат
Роль державно-приватного партнерства у вирішенні трилеми сфери енергетики — безпека, доступність і сталий розвиток 66

Г. В. Джегур
Цифровізація як каталізатор соціально-економічного розвитку громад 69

М. В. Оліховська, В. Я. Оліховський
Система управління підприємством та інноваційні напрями її раціоналізації 71

Л. В. Беззубко, Б. І. Беззубко
Напрями вдосконалення методичних підходів до розробки стратегій відновлення 74

В. В. Круглов
Розвиток партнерства публічного та приватного секторів для підвищення ефективності публічного управління 76

Б. В. Бешлей
Сучасні концепції облікового забезпечення управління збутовою діяльністю дистриб'юторських підприємств 78

Варто зазначити, що перспективами розвитку системи надання соціальних послуг є впровадження кращих міжнародних практик, удосконалення механізмів фінансування, підвищення професійної підготовки кадрів, цифровізація процесів надання послуг.

З огляду на зазначене слід зауважити, що задля ефективного розвитку системи надання соціальних послуг необхідно вдосконалити організаційно-правові засади державного управління у цій сфері, зокрема шляхом гармонізації законодавства з міжнародними стандартами, підвищення прозорості та ефективності використання ресурсів, розвитку партнерства між державою, громадським сектором і бізнесом.

Важливим є впровадження системи постійного моніторингу та оцінки якості соціальних послуг, а також розробка гнучких механізмів реагування на кризові ситуації.

Джерела

1. Закон України "Про соціальні послуги". *Закон Рада*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19#Text
2. Закон України "Про місцеве самоврядування в Україні". *Закон Рада*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text

М. П. БАЧИНСЬКИЙ

аспірант кафедри публічного адміністрування, МАУП

ЦИФРОВІ ВИКЛИКИ ТА УПРАВЛІНСЬКІ МЕХАНІЗМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ: ФОРМУВАННЯ СТІЙКОЇ ОСВІТНЬОЇ СИСТЕМИ

У контексті глобальних змін та прискореної цифровізації система освіти стикається з новими викликами, які вимагають адаптації управлінських механізмів [1] для забезпечення її стійкості та високої якості. Цифрові технології значно трансформують структуру та процеси в освітніх установах, що зумовлює необхідність змін в управлінських моделях. Інноваційні підходи, такі як електронне навчання, штучний інтелект і великі дані, створюють завдання забезпечити рівний доступ до освіти, її якість і доступність в умовах постійних змін і технологічних трансформацій [2]. Управлінські механізми повинні відповідати новим умовам, ефективно реагуючи на кризові ситуації та мінімізуючи негативні наслідки для процесу навчання. Зокрема, важливо забезпечити стабільність і адаптивність через інтеграцію цифрових інструментів управління та запровадження систем моніторингу і оцінки якості освіти.

Отже, дослідження цифрових викликів та управлінських механізмів у контексті забезпечення якості освіти є критично важливим для створення стійкої та інноваційної освітньої системи, здатної відповідати вимогам сучасності та гарантувати стійкість національної освітньої політики.

Цифровізація освіти відкриває нові можливості, але також ставить низку складних завдань. По-перше, зростає потреба в безперервному оновленні інфраструктури,

включаючи цифрові платформи для навчання, аналітики та управління. По-друге, існує необхідність у підготовці кадрів для роботи з новими технологіями, що включає не тільки освітян, але й адміністративний склад, який має володіти цифровими компетенціями для ефективного управління процесами. До основних викликів можна віднести:

- адаптацію освітніх програм до вимог цифрової епохи;
- забезпечення доступу до якісних освітніх ресурсів для всіх категорій учасників освітнього процесу;
- підвищення рівня цифрової грамотності серед педагогів і студентів;
- розробку нових механізмів контролю якості освіти з урахуванням специфіки цифрового середовища.

Управління якістю освіти в умовах цифровізації потребує впровадження нових підходів до організації освітнього процесу та контролю за його виконанням. Цифрові технології відкривають широкі можливості для модернізації освітньої системи, однак вони також створюють низку викликів для публічного управління. Одним з головних завдань є інтеграція цифрових інструментів у систему управління освітою, що дозволяє здійснювати:

- моніторинг якості освітніх послуг у реальному часі за допомогою аналітики великих даних, що дає змогу своєчасно виявляти проблеми та оптимізувати освітні процеси;
- розробку та впровадження електронних систем для атестації закладів і педагогічних працівників, що забезпечує більш прозоре та ефективне оцінювання якості навчання;
- впровадження дистанційного моніторингу ефективності освітніх програм і оцінки рівня знань студентів, що дозволяє здійснювати безперервний контроль та коригувати навчальні плани відповідно до змін на ринку праці.

Ключовим аспектом є адаптація державної політики до нових реалій цифровізації. Це дозволить забезпечити стійкість освітньої системи та її здатність функціонувати в умовах постійних змін. Оскільки цифрові технології надають нові можливості для доступу до освіти, необхідно одночасно враховувати забезпечення рівного доступу до цих технологій для всіх регіонів та соціальних груп, що дозволить знизити існуючі нерівності в доступі до освіти.

Для формування стійкої освітньої системи необхідно, щоб механізми публічного управління були гнучкими та адаптивними, здатними швидко реагувати на обставини, що змінюються та кризові ситуації. Цифрові інструменти, зокрема системи управління освітою, платформи для онлайн-навчання та інші технології, допомагають втілювати стратегії швидкої адаптації до нових умов. Важливу роль у цьому відіграють:

- створення та впровадження єдиних стандартів якості цифрової освіти, що дозволяє забезпечити однакові високі вимоги до освітнього контенту та методик незалежно від платформи чи регіону;
- інтеграція національних та міжнародних освітніх платформ, що дозволяє забезпечити постійний обмін досвідом та інтеграцію найкращих практик з усього світу;
- використання аналітики для прогнозування освітніх трендів і потреб, що забезпечує здатність системи освіти не лише реагувати на поточні зміни, а й передбачати та готуватися до майбутніх викликів, зокрема, зміни в попиті на спеціальності та навички.

Ці інструменти здатні забезпечити не лише адаптацію до поточних змін, але й підготувати освітню систему до нових викликів, що можуть з'явитися в майбутньо-

му [3], роблячи її стійкою до непередбачених обставин і здатною гарантувати високу якість освіти для всіх учасників освітнього процесу. Цифровізація освіти відкриває значні можливості для підвищення якості освітніх послуг та забезпечення рівного доступу до освіти, що є важливим аспектом у сучасному світі. Вона дозволяє інтегрувати новітні технології, створюючи умови для інноваційних підходів у навчанні та адмініструванні освітніх установ. Зокрема, цифрові інструменти сприяють розвитку персоналізованого навчання, доступу до онлайн-ресурсів та інтеграції міжнародного досвіду, що значно покращує якість освітніх процесів.

Проте для того, щоб ці можливості стали реальністю, необхідна ефективна інтеграція нових управлінських механізмів. Вони мають бути спрямовані на забезпечення стійкості освітньої системи в умовах швидких змін, що відбуваються в результаті цифровізації. Трансформація управлінських підходів повинна передбачати не лише впровадження нових технологій, а й адаптацію державної політики до нових умов, зокрема через створення стандартів якості цифрової освіти та систему моніторингу й оцінки її ефективності. Система освіти є однією з основ національної стійкості, тому важливу роль у її розвитку відіграє публічне управління. Воно має забезпечити стабільність освітньої системи, підтримуючи її адаптивність і ефективність. Для цього необхідно створити управлінські механізми, які будуть здатні реагувати на виклики цифрових трансформацій та забезпечувати сталий розвиток освіти в умовах глобальних змін.

Отже, роль публічного управління у формуванні адаптивних і ефективних механізмів, що підтримуватимуть якість освіти в умовах цифрових трансформацій, є надзвичайно важливою. Лише за умови належного управління можна гарантувати, що система освіти залишатиметься стійкою, інноваційною та здатною відповідати на нові виклики, зберігаючи високу якість і рівність у доступі до освіти для всіх учасників освітнього процесу.

Джерела

1. *Дмитренко Г., Семенець-Орлова І.* (2023). Пропозиції до національної стратегії розвитку системи освіти у повоєнній україні. *Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом*. Політичні науки та публічне управління, № 4(70). С. 13–20. https://doi.org/10.32689/2523-4625-2023-4(70)-2
2. *Vorobyova O.* (2018). Quality assurance of e-learning in the european higher education area. *ITLT*. Vol. 64, no. 2. P. 245–252, Apr. 2018, doi: 10.33407/itlt.v64i2.1951.
3. *Семенець-Орлова І. А.* (2015). Державне управління освітніми змінами: наукові категорії, методологія та актуальна проблематика досліджень на основі досвіду України та США. *Університетські наукові записки*. № (1). С. 302–311. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Unzap_2015_1_32